

מרמלדה

כתבה סוניה צ'יל

הוא יושב ליד החלון בשמש וקורא את העיתון שלו (כן, חתולים יודעים לקרוא, זו רק אגדה שהם לא יודעים זאת). ומרמלדה הוא גם החתול העצלן ביותר. הוא לפעמים מתעצל בכלל לצאת מהמיטה שלו. אספר לכם סיפור על מרמלדה. הסיפור נגמר לא כל כך יפה אז אם אתם רגישים מאוד, מוטב שתפסיקו לקרוא עכשיו. מה? החלטתם לקרוא? אז אתם אמיצים מאוד. אל תגידו שלא הזהרתי אתכם! מרמלדה חי בבית מפואר. הבית מתאים מאוד לחתול של אפונים אפויים. בכל חדר הקירות מצופות בניר של אפונים אפויים, שתואם מאוד את השטיחים בעלי דוגמה של אפונים אפויים. המנורה בחדר ההארכה היא בצורת אפונים אפויים וכך גם השולחן. והכורסה, הכורסה המרופדת האהובה על מרמלדה היא בצורת אפונים אפויים ולמעשה היא אפון אפוי הגדול

מרמלדה הוא חתול של אפונים אפויים. אני מניח שלא פגשתם עוד אף פעם חתול של אפונים אפויים. אם פגשתם אז היה זה בוודאי מרמלדה, כי עד כמה שידוע לי הוא חתול של אפונים אפויים היחידי בעולם. כפי שניתן לנחש חתול של אפונים אפויים הוא חתול מפונק מאוד. כל החתולים של אפונים אפויים אוכלים אפונים אפויים. אפונים אפויים לארוחת בוקר, אפונים אפויים לארוחת צהריים, אפונים אפויים לארוחת ערב ולמעשה אינני חושב שמרמלדה החתול של אפונים אפויים טעם מאי-פעם משהו אחר מאשר אפונים אפויים! לפעמים כשמרמלדה הוא במצב רוח מתאים

בעולם.

בחדר השינה אפונים אפויים רקומים על השמיכה והמיטה עצמה היא בצורת אפון אפוי גדול וכבד. לאן שלא תלך תראה אפונים אפויים בכל מקום.

בוקר אחד בסתיו מרמלדה קם מהמיטה, פיהק את הפיהוק הגדול, הקולני והרחב ביותר שלו, שם רגליו בנעלי בית שלו מאפונים אפויים וניגש לחלון. הוא הזיז את וילונות אפונים אפויים של החדר וחיך בהנאה כשראה שלג קל בגינה. "טוב" מלמל לעצמו "לפחות לא אצטרך לקצץ את הדשא בימים הקרובים."

עדיין מפהק ירד מרמלדה למטבח. אתם בוודאי מנחשים מה הוא רצה לאכול לארוחת הבוקר. כן, בוודאי! אפונים אפויים. מרמלדה פתח את דלת המזנון כדי להוציא קצת אפונים אפויים, אבל שם לא מצא יותר אפונים אפויים!

"שערוריה!" מלמל לעצמו מרמלדה "עכשיו אני

צריך לצאת במזג האוויר הקר הזה ולהביא לעצמי עוד אפונים אפויים. איזה דבר איום!" למזלו בגינה של מרמלדה היה עץ. היה זה עץ מיוחד, כי על הענפים הארוכים והעבים גדל משהו מיוחד. נחשו! אפונים אפויים כמובן! יותר אפונים אפויים מאשר אפשר לתאר. היה שם מספיק אפונים אפויים בשביל מרמלדה למשך חודש. וכשכל האפונים האפויים נקטפו מהעץ, מיד צמחו חדשים.

אז בלית ברירה מרמלדה נעל את המגפיים שלו, עטף את צווארו בצעיף, חבש כובע ולבש מעיל חם, ואז יצא החוצה והלך למקום בו עמד כרגיל העץ של אפונים אפויים.

מרמלדה נעמד והביט. אבל שם, במקום העץ הגדול, היפה של אפונים אפויים, היה בור. לא עץ ולא אפונים אפויים!.

מרמלדה שפשף את עיניו כדי להיות בטוח שהוא רואה טוב, אך כשהסתכל שוב העץ עדיין

לא עמד שם.

"ובכן! איפה העץ שלי? אני רוצה אפונים אפויים ואני רוצה אותם עכשיו! לא אלך לחנות לקנות אותם!" הוא צעק ורקע ברגליו בדיוק כמו ילד קטן שלא נותנים לו מה הוא רוצה.

ואז מרמלדה החליט ללכת ולחפש את העץ שלו. הוא לא אהב ללכת הרבה, אבל אם לא יהיה לו עץ, לא יהיו לו גם אפונים אפויים, כי הוא היה עצלן מדי כדי ללכת לחנות ולקנות אותם. וחוץ מזה לאפונים אפויים מהחנות לא היה אותו הטעם שאהב. הוא היה הרי מפונק מאוד!

הוא הלך בשביל, כועס מאוד שהעץ שלו נעלם. הוא הגיע לקצה הרחוב ושם פגש את דוגברט. דוגברט היה חתול אשפתות ידידותי מאוד. "שלום מרמלדה. מה קרה? אתה נראה כועס" שאל דוגברט.

"עץ של אפונים אפויים שלי נעלם. אולי ראית

אותו?" נהם מרמלדה בתשובה.

"לא, מרמלדה, לא ראיתי. מדוע הוא נעלם. האם השקית אותו כמו שצריך?" שאל דוגברט. "אני אף פעם לא משקה את העץ. זה יותר מדי מאמץ" ענה מרמלדה ותוך מלמול כלשהו המשיך ללכת עם זנבו למעלה, כאילו אין לו כל דאגות.

כשעבר את פינת הרחוב הוא הגיע לחנות הירקות. בחנות זו מכרו אפונים אפויים אבל מרמלדה אף פעם לא קנה אותם. האפונים האפויים מהעץ המיוחד שלו היו הרבה יותר טובים.

רוגר החתול עבד בחנות.

"הי, מרמלדה, מדוע אתה עצוב כל כך?" שאל רוגר.

"העץ של אפונים אפויים שלי נעלם ואני לא יודע מדוע. אולי ראית אותו?"

"לא, לא ראיתי. האם דאגת לא כמו שצריך,

ניכשת עשבים מדי פעם?"

"אני עסוק מדי כדי לנכש עשבים. זה יותר מדי עבודה" אמר בכעס מרמלדה והלך הלאה תוך נפנוף בזנבו, כאילו אין לו כל דאגות בעולם. מרמלדה המשיך ללכת וחיפש את העץ שלו. בתחנת האוטובוס הוא פגש את טירנס, חתול שחור שחיכה לאוטובוס מספר 49, כדי לנסוע העירה.

"הלו, מרמלדה, אינך נראה טוב. מה קרה לך?" שאל טירנס בנימוס.

"אני מחפש את העץ של אפונים אפויים שלי. הוא נעלם ואינני יודע מדוע. אולי ראית אותו איפשהו?"

"לא, לא ראיתי" ענה טירנס "האם דישנת אותו מדי פעם כדי שיהיה ברי וחזק?"

"אא.." ענה מרמלדה "למה שאעשה דברים כאלה. זה רק עץ. וחוזק מזה הוא בוודאי דואג לעצמו. לי אין זמן לעשות דברים כאלה. זה

יותר מדי עבודה."

ושוב המשיך מרמלדה ללכת תוך נפנוף בזנבו. תוך כדי חיפוש אחרי העץ שלו הגיע מרמלדה לגן ציבורי. הגן היה גדול והיו בו הרבה פרחים ושיחים ומקומות משחק. בשער עמד ברנרד, החתול הגדול הממונה על כל החתולים של הסביבה. ברנרד ידע תמיד כל מה שקורה, ולפעמים ידע מראש מה שעלול לקרות! "הלו, מרמלדה. אתה נראה אומלל. שמעתי שהעץ של אפונים אפויים שלך הלך לאבוד" אמר ברנרד.

"כן, ברנרד. זה בוודאי לא נוגע לך, אבל כן, אבדתי את העץ שלי. אני מניח שלא ראית אותו" אמר מרמלדה.

"דווקא ראיתי. אבל לפני שאגיד לך איפה הוא, עלי לספר לך שהעץ שלך לא שמח מאוד." "אא.." אמר מרמלדה "לעצים אין רגשות. איפה הוא?"

ברנרד כוון את מרמלדה אל האגם, שם נדמה
היה לו כי ראה עץ מאוד אומלל היושב על
ספסל.

למזלו של מרמלדה, שהוא החתול העצל ביותר
שבעולם, לא היה צריך לחפש הרבה זמן. הוא
מצא את העץ של אפונים אפויים אומלל מאוד,
יושב על ספסל מול האגם. העץ ישב עם ראשו
בין ענפיו. הוא בכה, לא, הוא ילל. הדמעות
הגדולות שלו זלגו מעיני העץ שלו. הדמעות
נפלו לתוך האגם והאגם נעשה כל פעם יותר
ויותר עמוק, כי העץ לא הפסיק לבכות! האם
אפשר לגנות אותו?

"שלום עץ" אמר מרמלדה קצת בהיסוס
"חיפשתי אותך בכל מקום!"

"אז מצאת אותי. עכשיו לך הביתה" ענה העץ.
מרמלדה הביט סביב לראות האם אין איש
סביב. הוא לקח נשימה עמוקה והתחיל לדבר
"אני צריך אותך, עץ. יש לך האפונים האפויים

הנהדרים ביותר בכל העולם. בוא חזרה.
בבקשה."

"הה!" אמר העץ "למה אתה חושב שאלך אתך
הביתה? אתה חתול איום, נבזה, מגעיל, אנוכי,
אכזרי ובלתי מתחשב. אתה רוצה שאחזור
אליך כדי שתוכל לאכול את האפונים האפויים
הטובים שלי. אז שמע! לא אחזור!. אתה לא
מאכיל אותי, לא משקה אותי, לא מנכש עשבים
לידי, לא מדבר אלי. להיות עץ של אפונים
אפויים זה עסק עצוב מאוד. אף אחד לא רוצה
לדבר אתנו בגלל הריח המיוחד שלנו."
מרמלדה נאנח. העץ צדק. גם החתולים
האחרים צדקו. הוא הזניח אותו, את העץ היקר
שלו, עץ של אפונים אפויים.

אבל אחרי שכנוע ארוך העץ חזר הביתה. אני
חושב גם שהעץ מלהתחילה לא רצה לעזוב,
אבל עזב כדי שמרמלדה ישם לב אליו טוב
יותר. וכך הם הלכו, ביחד, עם כף של החתול

החוצה ולשמור על מצב רוח טוב של העץ. חוץ מזה - היה קר בחוץ וגם את הבית בפנים היה צריך לחמם.

יום אחד צליה, השכנה של מרמלדה, קיבלה בטעות חבילה שהייתה מיועדת למרמלדה. היא באה אליו להביא לו אותה.

"יופי" קרא מרמלדה "בואי, הכנסי. קר בחוץ. אכין לך כוס תה. אני שמח שהבאת לי את החבילה כי אני כבר רעב מאוד."

"האם אינך אוכל יותר אפונים אפויים מהעץ שלך?" שאלה צליה.

"לא, כבר לא. תראי, החבילה הזו היא המשלוח השבועי של כדורי בשר. עכשיו אני אוכל רק את כדורי הבשר. אלה הם הטובים ביותר שאפשר להשיג, הם מיבוא, את מבינה? לא, לא יותר אפונים אפויים! בואי, שבי כאן מול האח. האש מבולי העץ של אפונים אפויים מחממת היטב."

על הגזע של העץ, חזרה הביתה. הם יצאו מהגן, "שלום ברנרד!", עברו ליד תחנת האוטובוס שם טרינס עדיין חיכה למספר 49, ליד חנות הירקות "הלו, רוגר! (טוב שלא אצטרך לאכול את האפונים האפויים שלך)", לאורך הרחוב "הלו דוגברט!" והביתה. עברו חודשים והעץ היה מרוצה בגינה של מרמלדה, כי מרמלדה, כפי שהבטיח, השקה אותו ודישן אותו וניכש עשבים סביבו ולפעמים אפילו דיבר אליו.

וכאן הסיפור מסתיים, נכון? לא! הרי הזהרתי אתכם שהסיפור הוא לא נעים במיוחד. לכן אם הנכם רוצים לדעת את הסוף האמיתי, עליכם לקרוא הלאה. אתם זוכרים שמרמלדה היה עצלן גדול? אכן, הוא היה החתול העצלן הגדול בכל העולם, והטיפול בעץ האפונים אפויים עייף אותו מאוד. היה עכשיו חורף והיה קשה מאוד לצאת